

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Any 8.—Núm. 343.—Dissapte 9 de Mars de 1907

PORTAVEU DE LA ASSOCIACIÓ CATALANISTA Y DEL CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

D'ELECCIONS (*)

Als catòlics de la Circumscripció

Havent Lo CAMP donat hostatge diferents yegades als nostres pobres escrits, es d'això que ara'ns acullim de nou a la seva benevolensa, pera publicar aquestes lletres, que si bé parlen de coses que no afecten directament a l'ideal d'aquest patriòtic setmanari, són, al nostre parer, d'un interès sempre simpàtic a tota persona de bé y d'una importància gran al qui, a més de treballar pera la vida moral y cristiana del nostre poble, aspira al millorament de la seva vida progressiva y autònoma, que en això sí, que Lo CAMP hi entra de plè.

Anèm, donchs, a escriure de la qüestió electoral catòlica en la nostre Circumscripció.

Creiem que ella es de forsa d'interès y que cal parlarne y dirhi tots la seva, donchs que avuy es y en l'avenir ho serà més encara, lo camp de la lluita, hont les idees tenen un triomf decisiu, pera que'ls catòlics se'n valguem y hi aportem lo nostre esforç en defensa dels interessos religiosos y materials, que, com a homes, devèm sempre sapiguerlos junyir y ferlos progressar en veritable equilibri.

S'ha de confessar que fins ara poch no ho hem fet; que hem estats divorciats de la política—lo fals lliberalisme y'l centralisme engendrants despòtics caciquismes ne tenen la culpa—; que, tret alguna que altra banda, sols hem protestats, nos hem queixats de les vezzacions fetes a les nostres creences y prou. L'acció social catòlica es estada migradíssima; lo seu cercle emprofeines ha passat d'algún centre catòlich, poch periòdich y menys encara aspiracions de cooperisme y moviment societari, d'influencia cristiana.

Cal dir, ara en honor de la veritat, que de poch ens hem vist un saludable desvetllament en alguns catòlics de la nostra Circumscripció: ansies de treballar, de fer, d'organitzar y entrar en la lluita de les idees ab armes y procediments moderns. Això'ns ha alegrat lo cor y això fá que d'un modo especial a ells nos dirigim, perquè com a catòlics d'acció, vegin si aquestes ratlles tenen una inspiració reflexiva, digna de la llur atenció y ab prou probabilitats de ser una hermosa y encoratjadora realitat.

Nos anèm a referir, com es de suposar, a les pròximes eleccions a Corts.

Creiem que'l més llech s'haurá fet cabal del grandís moviment de Solidaritat Catalana, que inclou en sí tota l'eficàcia d'un aforisme de veritable sabiesa: *l'unió fá la forsa*. Lo criteri tradicional—d'ensá que impera'l lliberalisme que'ns ha dividit—de judicar de les coses d'un modo *simple, personal, per partits y programes lancats*, apart de l'inconsciencia catalana, es lo que retardava y feya impossible aquest moviment, com avuy encara les mateixes causes ho són del catòlich. Però en contra d'aquest malestruch criteri, se n'hi alsava un de verge, simpàtic y de complexitat ilimitada, l'ideal nacionalista que, precisament, la proclamava—la Solidaritat—com a llur esperansa suprema, d'una acció incontrarrestable, triomfadora. Y es que aquest ideal fonamenta la seva forsa en lo sentiment patriòtic, sentiment general, avassallador, indestructible, com a obra que es de Déu, que viu en totes les aspiracions nobles, per oposades

que sían y que per això en sa defensa totes elles hi acuden y s'agermanen en maravillosa complecsitat y més intimament, com més y més ell es veccat.

Clarament se veu que Solidaritat Catalana es la consciencia d'aquest sentiment patriòtic, que fá germans—perqué ho són de Patria—als més irreconciliables en altre orde d'idees. Ella es lo bras d'unió entre'ls catalans: es obra de progrés y de cultura, perque es obra d'amor, de vida.

Donchs, nosaltres, com a cristians, ¿no n'hem de participar d'aquest sagrat sentiment mellor que ningú? ¿A patriotisme qui'ns ha de guanyar? La nostra tradició diu ben alt que l'esperit cristià sempre l'hem vestit y l'hem animat del més fervent patriotisme. L'història del nostre poble n'és un teixit d'exemples.

Ara, donchs, com abans, les nostres aspiracions han de ser a l'ensemps que cristianes patriòtiques y les hem d'agermanar, unir, tan intimament, com l'ànima y'l còs.

Aixís, sent Solidaritat Catalana un ideal de pur patriotisme, d'amor a la defensa de la vida del poble, no creiem pas hi hagi cap catòlich qui s'oposi a fomentar-la, a estrener-la cada dia més com a obra eminentment culta y patriòtica.

L'element catòlich que constitueix part de la Junta de Solidaritat Catalana, abona'l nostre dir.

Donchs bé; vindrán a no tardar eleccions de diputats a Corts y Solidaritat Catalana es més que segur que presentarà candidats per la nostra Circumscripció y lo més probable es que dels tres a presentar, dos seran republicans, pel fet rasonable de que ara ja son diputats y ho han sigut per voluntat d'una grossa majoria.

Sentat aquest precedent, gens falaguer pels ideals catòlics, ¿hi podèm anar a guanyar res los catòlics apoyant en la campanya electoral l'acció de Solidaritat Catalana?

Creiem que sí; que podèm anar a tenir un diputat nostre, catòlich y patriòta, un acèrrim defensor dels nostres interessos tots, completament independent de velles y caduques polítiques governamentals.

¿Com?

II

Hem de confessar que, ara per ara, no hi tenim gran fe, com acció general, en una Solidaritat Catòlica. Manca més activitat y organizació catòlica y que'l seu esperit marqui una nova via: a l'igual que l'ideal nacionalista, que sia independent de tota forma política y de tot personalisme. Es clar que ja ho es de sí l'ideal catòlich, qui, de naturalesa, está pel demunt de totes les coses humanes; però'ls fets, qui tenen l'envejable privilegi de no poguerse discutir, diuen que ell l'han supeditat massa a altres ideals—que d'això tenim l'aberració d'un ideal *lliberal catòlich*—y que fins y tot cada un d'ells n'ha volguda patent d'exclusivisme; cosa que ha creada en l'opinió popular catòlica una funesta pertorbació, una lluita suicida pera'ls nostres ideals y que encara avuy, fatalment, s'hi deixa sentir de valent.

Ja creyem que a mida que l'ideal catòlich vagi sent víctima de vezzacions governamentals—com lo nacionalista, que com més l'han ferit, més s'ha avivat en totes les aspiracions polítiques y populars—anirà reviscolant, lligant voluntats, sobreposantse a altres aspiracions y que's constituirá, com aquell qui diu, *per forsa* en Solidaritat Catòlica. Mes no creyem pas aquesta Solidaritat *per forsa* sia'l *desideratum* dels nostres catòlics: ella fóra un cas d'extrema decissió, que no'ns duria a la victoria, com a acció desorganizada, mancada de medis y d'aptitut en la lluita política. Solidaritat Catòlica, *per forsa* ser una obra positiva y eficaç, ha de ser lo resultat d'un estat d'opinió viu, promogut per una

acció ben activa y orientada, que innumerable entitats catòliques hagin realizada en tots los indrets del nostre poble.

Y, francament, no creyem que això esdevingui si, com a homes de passivitat musulmana, ho esperem tot de l'acció d'una Assamblea, com a cosa a priori, sinó que'ns l'hem de preparar: hem de fer que en cada poble, Comarca, Districte electoral, Diòcessis eclesiàstica y en altres maneres colectives, hi lluiti, aprofitant totes les circumstancies favorables, ab tot lo seu vigor, la senyera de l'ideal netament catòlich, com a llas de germanor.

No, no es ab arguments de rahó indiscutible—que prou n'hi ha y que, per cert, s'admeten, però que, desgraciadament, no's practiquen—com ara hem d'anar a despertar la consciencia condormida y desorientada—per lo mateix que hem dit de les colles polítiques—dels nostres catòlics pera una Solidaritat; es ab fets com hem d'orientarla y prepararla; es fent societarisme y periodisme; es fent política catòlica: anar als Municipis, a la Diputació y a les Corts; es influent en la vida de totes les entitats de cultura y d'acció social. Si aquesta acció, enèrgica y constant, fós un fet, aleshores, boy sense dirho, s'hauria feta la Solidaritat, mes no una Solidaritat *per forsa*, del qui s'enfonza, es veccat y vensut, sinó Solidaritat triomfanta, d'acció incontrarrestable, d'ideals concients y pràctics en totes les manifestacions de la vida d'un poble.

Perqué no tenim, ni fem tot això, es, sens dubte, perquè'ls catòlics de la nostra Circumscripció no anem a les eleccions a Corts—com ho podríem dir d'altres Districtes—presentant un candidat catòlich, que, confirmant lo dit, tampoch una Solidaritat Catòlica d'ara mos ho donaria de cop y volta pera anarhi ab condicions d'un èczit falaguer.

Es un fet que mos manca organizació, que no tenim una tradició de lluita electoral. Sempre, en ella, hem sigut cooperatoros no més, com aquell qui diu, d'un *mal menor* y hem haguda de lligar la nostra causa a d'altres, sent aixís que'l nostre d'ideal té forses més que suficients pera proclamarse independent, netament catòlich y triomfar. Aquesta fóra la mellor manera de cooperar a l'adveniment d'una Solidaritat.

Per no haverho fet, tenim ara una tradició pessima en aquesta lluita. Los nostres catòlics, devant de les coaccions y desgavells de la vida política, administrativa y fins judicial—l'Estat centralista es un monstre que tot ho absorbeix—han tingut d'ajupirse devant dels representants d'aquest Estat, qui, amos de la *justicia* y de la *legalitat*, han dispensat *favors y gracies* a cambi de vots y de tota cooperació en les campanyes electorals. Aixís, fins a voltes en nom de la Religió, mos han desarmat als catòlics. Mos hem trobat postergats, sense ajuda propia; no hem tingut qui hagi vetllat y defensat los nostres interessos; no hem tingut un diputat catòlich a qui nosaltres poguessim advocar en defensa de les nostres coses; devant del poble no hem pogut presentar homes que sustentessin la bandera de la política cristiana y honrada, homes de virtut y de legalitat, y'l poble, esma-perdut, ha tingut de lligar, bé o malament, los seus ideals innats de bona administració y bon governament, a altres persones y ideals, perquè s'ha trobat que, pràcticament, veyia divorciada la Religió de la política. Y aixís, forçosament, la gent catòlica s'ha format de la política un concepte fals d'abominació.

Sense, donchs, aquesta tradició que dona forsa, organizació y prestigi ¿hi podèm anar los catòlics de la Circumscripció a les pròximes eleccions a Corts presentant un candidat catòlich ab probabilitats d'èczit? Creiem que sí; que ara es l'hora. Una de les fatals conseqüencies de la falta d'organització es no tenir segura la puresa del

sufragi; són, parlant clar, les *tupinades* expressió de la voluntat caciquista. Donchs veusaquí que ara tenim una forsa garantidora que vetllará per nosaltres, Solidaritat Catalana. No's pot dubtar que'ls seus elements en la Circumscripció, per republicans que sien, vetllarán per la legalitat y que fins y tot, es segur, veurán ab més gust lo triomf d'un candidat catòlich solidari que no pas la de qualsevol antisolidari. Per aquesta rahó de Solidaritat, ells en les eleccions, nos apoyarien, vetllant perquè'l sufragi fos una veritat, ¿y que podèm anar a buscar més los catòlics, avuy, desorganizados com estèm, que això? Altrament, lo nostre triomf cap mal ha de fer al dels republicans, que es doble garantia.

Aquest bé, donchs, que'n podèm traure de Solidaritat Catalana, nos obliga a posarhi com lo qui més lo coll, a sumarhi, a anar plegats ab ella pera trauren partit profitós pera'l nostre ideal catòlich y pera'l patriòtic, d'acabar ab aquest centralisme corruptor que mata la voluntat dels pobles, com a Fransa que ha ofegada la voluntat catòlica de diferents Regions, ab la lley de separació.

III

Assegurada la puresa y legalitat del sufragi ab Solidaritat Catalana, ¿qui ho dubta que ab los medis de propaganda que tenim los catòlics, obtindriem un triomf aegur? Un candidat netament catòlich, deslligat de tot compromís ab la vella política centralista lliberal, fora un cas de consciencia lo votar, facil d'entendre a tots los catòlics qui encara s'honren en dirho. Los sacerdots dels pobles, les corporacions religioses, tot, tot, en la propaganda electoral, se remouria, rependria moviment y vida. L'ideal catòlich, entraria, bandera alta, en lo camp de la política. Desde la trona y'l meeting se proclamaria la bondat del candidat catòlich, que es la de les nostres idees, lo que representa'l seu triomf, la necessitat y l'obligació dels catòlics tots en votar. Es Déu qui ho mana, se diria als nostres catòlics. Ab aquesta propaganda, d'una transcendencia gran, ¿quanta de gent sortiria de casa, aniria a votar, molta d'ella que may ho ha fet y d'altra que ho ha fet per compromisos, y ab convicció y entusiasme s'escalfaria en la lluita electoral, sentiria la fermesa y l'ànima inflamada de fe pera treballar, remoure'ls cors y les voluntats y dures al triomf? Lo mateix recort del desgraciats projecte de lley d'associacions, ¿no fóra un motiu, un estímulo poderós pera convèncer y desvetllar los ànims de la nostre bona gent?

Es mes encara. Los compromisos de més de quatre, lligats per necessitat ab los vells partits governamentals, naturalment antisolidaris, ab facilitat se podrien resoldre ja que cada elector té doble vot. Los que's trobessin en aquest cas, que votessin sens falta'l nostre, lo catòlich. Això es un aventatge, que la nostre propaganda, devant d'aquests, ¿qui ho dubta que'n trauria forsa?

La forsa republicana, per la seva organizació, avuy, en la Circumscripció, té un triomf indiscutible: de res necessita'ls nostres vots, a no ser que's presentés una candidatura lerrouxista, que en aquest cas, ab tot lo possible hauríem d'apoyar la solidaria; encara que això no es probable, perquè casi tots los organismes republicans de la Circumscripció són solidaris. Com més, donchs, es segur lo triomf de la forsa republicana, més també, ho es lo nostre, perque mellor podrà garantir la puresa del sufragi y més bon costat nos podrà fer. L'empenyo nostre, com també ho serà dels republicans, es vèncer als candidats liberals o conservadors centralistes. Los republicans los atacarán per monàrquichs y centralistes y nosaltres, los catòlics, per liberals y centralistes. Y

(*) Publiquem lo present article, degut a un ferm nacionalista catòlich, antic col·laborador del nostre setmanari, per veurehi en ell un bon pensament, com estèm disposats a publicar altres treballs, en lo mateix o distint sentit, sempre que tendixin a una solució pràctica y patriòtica pera les vinentes eleccions generals. N. de la R.

qui ho dubta, que aixís, aprofitantnos los catòlics d'aquesta acció Solidaria, tindriem victoriós un candidat catòlich?

Un altre aventatge digne d'esment tenim los catòlics demunt les forces liberals. Aquestes, lo vot doble, se'l partiren molt mutuament; mentres que nosaltres tindriem innumerables catòlics que no més votarien al nostre candidat, cas de no presentarse candidatura lerrouxista. Això nos donaria doble força contra les candidatures probables, la liberal y la conservadora, antisolidaries.

Resultat d'haver anat a les eleccions, que de no guanyar lo candidat, que hauria d'anar molt malament, s'acostuarien los catòlics a la lluita electoral ab lo nom de catòlics; nos estimariem més a organitzar-nos, a fer propaganda, y si'l triomf fos nostre, que es lo més segur, aleshores les conseqüències són innumerables y prou vistes. L'organització catòlica creixeria fortament; tindriem qui'ns defensés de la corrompuda política centralista, se faria ambient catòlich d'honoradesa y legalitat política; los mateixos catòlics que ara, boy per necessitat han de fer o joch als partits governamentals, de soca y arrel liberals, se'n fugirien perque trobarien ajuda en lo nostre diputat y'l poble, en general, apendria de tenir fe en la bona política, de lluitar per ella y ferla cristiana y catalana.

Aixís, aixís es com preparariem l'adveniment de Solidaritat Catòlica, fent que fos un fet pràctic, ans, entre nosaltres. Aixís nos fariem forts: ab lo diputat pendrien més vida los nostres organismes y nos imposariem a les vecsacions dels governs liberals y centralistes: fariem Religió y Patria. Son tantes les conseqüències que esdevindrien d'això, que, ab temps y constancia y completament independents de tota política de partit, organitzantnos y lluitant ab verdadera acció social; podriem triomfar, un cop esclafats los partits liberals centralistes, no ja per minoria, sinó les majories.

Creiem fermament donchs, que may com ara es l'hora d'anar a les eleccions presentanthi un candidat catòlich, segura garantia de l'ideal religiós y patriòtic, aquests ideals, que agermanats, nos daran un triomf segur. Si no ho fem, si continuem lligant la nostre causa a d'altres, havent de votar fins a un candidat conservador-liberal-centralista, no farem més que tirar-nos terra als ulls, enfonssar-nos y llevar-nos tota esperança de lluitar en la política cristianament, y res alcansarem pels nostres ideals per cristià que sia, particularment, lo candidat dels actuals partits governamentals.

Ara, sens dubte se'ns dirá (sens volguer dir que no se'ns discuteixi en altres coses, com desitjariem per aclarir més aquestes nostres lletres) que això no es possible perque tal vegada Solidaritat Catalana no'ns faria'l nostre joch en les eleccions, o que es molt difícil trobar un candidat ab condicions especials pera lligar a tots los catòlics y merèixer l'apoi dels republicans.

A lo primer dirèm que temps enrera parlarem ab alguns dels més actius individus de la Junta de Solidaritat y no tingueren més que paraules pera encoratjar-nos. Lo mateix D. Albert Rossiñol se mostrà molt entusiasta d'aquesta idea quan a l'istiu passat n'hi parlarem.

En quant a lo segon, estem segurs de trobar candidats digníssims, de gran saber y activitat, profundament catòlics y patriotes, que segurament serien proclamats ab entusiasme per les forces tradicionalistes, catòliques y catalanistes y que pel sol fet de ser solidaris qui ho dubta que mereixeria la simpatia dels republicans solidaris, que preferirian mil voltes lo nostre que no pas als conservadors y liberals?

També, potser, ara se'ns dirá que'ls carlins volen presentar candidat. Està bé. Però ¿no es més fàcil que triomfi un catòlich solidari que no pas un carlí solidari, suposant que aquest ho sia? Nosaltres veyem, per mil rahons, la seva candidatura perillosíssima, mentres que la catòlica solidaria té totes les probabilitats d'èxit. Y triomfant la catòlica ¿no es cert que'ls seus ideals tradicionalistes en rebrien bé?

Ara, pera ferse mellor cárrech de l'esperit de les nostres lletres, nos vé com anell al dit, la conferencia del Dr. Alcover que acabem de rebre. Es hermosíssima. Llegiula, catòlich, y refermèu més les idees que aquí vos esposo, ab lo noble fi de contribuir a la gloria de Deu y al bé de la Patria.

T. y A.

L'Assamblea dels carlins

Com suposavem, tingué veritable importancia la reunió que celebraren lo propassat diumenge'ls elements tradicionalistes d'aquesta provincia. Y'n tingué molta més encara que pel nombre y respectabilitat de les persones que hi assistiren, per les tendències que's dibuixaren y que no arribaren a concretarse d'una manera definitiva, mercès a l'intervenció de qui, per llurs fins particulars, no li convenia pas que's senyalesin ben clarament les actituds y orientacions sanes.

Entre l'element jove del partit, lo més nombrós y decidit a treballar, hi ha una corrent més forta cada dia cap a la Solidaritat Catalana. L'exemple de Barcelona y Girona, ha impresionat fonament, y'ls qui senten l'ideal tradicionalista ab tota puresa y entusiasme, franca y clarament rebutjen les conxorxes ab los partits caciquistes únics enemichs declarats de Catalunya y d'Espanya. Lo lema de Patria que'ls carlins tenen en llur bandera, vé sufrint entre'ls tradicionalistes, com entre'ls republicans, l'evolució promoguda pels ideals y les prèdiques del nacionalisme, y ja tots convenen en que la Patria única y veritable dels catalans es Catalunya.

Conseqüència natural d'això es l'abominació y l'apartament absolut de tot lo que directa o indirectament vagi contra Catalunya, tan bellament concretada en los moments actuals en lo gran moviment de Solidaritat, y l'abominació y l'apartament d'aquells homes y d'aquells procediments que han contribuït a que arrelés en les nostres comarques la mala herba caciquista y centralista. Pels carlins, com pels republicans, per damunt de les demés coses, s'imposa l'assoliment de l'autonomia integral de nostra terra.

Demostració palesa de lo que diem fou lo que succeí en l'Assamblea dels carlins. Lo que tingué més relleu en la reunió, foren los atachs vibrants, contundents y justíssims que meresqueren algunes personalitats gens escrupuloses, que pacten ab los cacichs y ab ells van de brasset, secundant la seva tasca immoral y corruptora. Aquests atachs, segons ténim entès, se concretaren, y algú dels més aludits obtí per callar avergonyit, mentres altres mogueren brega, no per cert pera donar explicacions, com semblava natural, sinó pera tapar la cosa y que no se'n parlés, al menys de moment.

Com aquests darrers pertanyen a la classe de lletos y de més experiència en materia política, per de prompte conseguiren son objecte, y lo que havia comensat amenant tempesta forta, acabá ab relativa pau. Però'l caliu hi queda, y'ls treballs que s'estàn fent per part dels qui no volen que se'ls prengui per altri, han d'arribar per força a determinar les actituds dels carlins, sobre tot en aquells districtes que, com lo de Valls per exemple, es cada dia més segur que hi pendrà part en la propera lluita electoral la Solidaritat Catalana.

Y tot això per més que'ls hi cogui a n'en Canals, a l'Avellá y demés *espavilats* pescadors de canya, en lo mar revolt de la política a l'us.

Una vehina

Tinch una vehina que'm fa molta compassió; té vint y quatre anys y es geperuda.

Es un cas estrany com no n'he vist cap més; tots los geperuts solen ésser vius de geni, sovint maliciosos, moguts y d'intel·ligència viva y clara. La meva vehina, que's diu Marieta, es tot al revés: es aturada, calmosa y's coneix que tothom ne fa lo que vol.

La seva cara té alguna facció bonica, però ella no ho es, ab tot y sos ulls negres de mirada somorta y sense expressió. A vegades la trobo a l'escala, y acabat del «pássiho bé» de rúbrica, no li he dit may cap més paraula. Però, no obstant, jo crech que la conech més que la seva familia, perque sense pensarsho m'ha descobert moltes coses, tot lo seu modo de veure'l món y sentir la vida.

Ella canta sempre, canta tot lo dia cançons de sarsueles y altres que no les he sentit may enloch; deuen ésser cançons apreses al taller, o al colegi, o apreses en familia, de petita. Pel género y lletra de lo que canta, conech de quin humor está; y de l'humor que veig que la domina més sovint n'he deduït lo seu temperament: es una noya essencialment romántica.

Estich segur que deu llegir totes les noveles que li deixin les amigues y que les desgracies de l'Arturo o en Carlos de la novela que está llegint li treuen la són, y que cada dia fa examen de conciencia de lo que ella faria si's trobés en lo cas de l'Elvira, o la Julia o la Rosalia o l'Adela, o la Blanca (ja compendran que això són altres tantes heroines de les noveles.)

Me fa recordar ab ses cançons d'aquella coixa de *Fromont jeune et risler aine* de Daudet, que feya colibrís y demés aucells per sombreros. Los uns ab les ales esteses, com si volessin lluny, molt lluny, allá al país ahont gosa la fantasia... que es tan lluny que may ningú hi ha arribat; altres ab les ales plegades, lo pit enfòra, lo coll estirat, lo cap torsat a un costat, mirant atentament y'l bech obert, com llensant un cant d'amor, un himne d'entusiasme per sa estimada... y sempre'ls aucells de color que montava la pobra coixeta, també jove, portaven una expressió igual a l'estat de l'esperit en que's trobava la pobra noya

La Marieta no monta colibrís; crech que es modista y treballa a casa. Però lo que canta descubreix sempre lo que sent. Té una memoria felís pera retenir la lletra de tot. Y la diu ab una expressió exòtica, l'expressió de cantar treballant, cantar d'esma.

A vegades li sento una cansó que diu:

Esta es la vida ejemplar
que llevará mi mujer,
comer después de cenar,
cenar después de coser.

Sembla que ella mateixa's canti la planeta, exceptuant allò de *mi mujer*, perque no crech que's pensi ésser dona de ningú.

No obstant, jo crech que ella estima, no sé a qui, potser als personatges de les noveles, potser als de les sarsueles que veu, però ella estima, de segur, en la trista soltereta d'una soltera que viu en familia, quan ja ha complert l'edat ordinaria de casarse. Ella está enamorada d'un no sé que no es enloch, que no's diu cap nom perque no es ningú, però vé a ésser una persona que ella ha fet sortir del pensament, a qui canta treballant, a qui somnia dormint, y a qui, sens dubte, deu la seva relativa felicitat, la tranquil·litat que té, la pau que disfruta. Estich convençut de que ella, com casi tothom, alimenta un cert idili, sostingut ab ella mateixa perque l'altra persona no viu sinó en son magí, però després de tot, idili, segurament sense interrupció, perque ella té un estimat que may la contradia, may renyeixen.

Los días de festa no surt; y per cert que mudada ab lo vestit del diumenge encara té més mala figura que ab la roba de diari; se comprèn que no's mogui de casa; ella no pot lluir, ni divertir-se allá hont se diverteixen les seves amigues; no es com les altres; però en arribant a casa, ja no té defecte; lo seu estimat la vol y la tracta com si fos hermosa; en estant sola, perd totes les imperfeccions, y es obsequiada, estimada, potser desitjada ab deliri, ab fanatisme; y ella está contenta; y'l vol al seu ayman, y's complau en sentirlo y en afagarlo corresponentlo... allá en lo niu daurat de ses cançons, al brès de les notes que fila ella mateixa, ab tota l'intensitat que vol, tant com vol... per això canta tot lo dia, per això'n sab tantes de cançons!

¡Pobre Marieta! Hi he agafat aquesta mania de que ella estima aixís, cantant (y es un modo ben espiritual d'estimar), y després la trobo a l'escala, s'arrecona per ferme pas, y ab sos ulls sense expressió, o d'expressió adormida, embadalida de tant somniar, me diu: «Pássiho bé. Y jo penso; apa, Marieta; ¡quin tip de festejar t'has fet aquesta tarde!

Are acostuma cantar allò de «La Revoltosa» que ve a dir:

...qué fuera sin tí vida mía...

que jo no ho recordo bé.

Y's coneix que ho canta sentintho tant, que hi pateix dientho, perque s'identifica ab la lletra, s'posa en situació, y no es un taral·lejar lo que fa ella, es un declamario, es veureho.

Ordinariament canta com... una modista, però, certs dies canta com una enamorada, que no sabia de música, no sabia cantar, però sab dir.

Y es que ella ho canta, ho diu, li diu... y li diu tal com ho sent.

També li agrada allò del *canto de amor* si es la vida esta senda de abrojos, que triste es la vida, yo quiero morir

y que es á un alma insufrible martirio vivir olvidada, muriendo de amor.

No's pot negar; li agraden coses cursis;

lo seu estimat se deu dir Abelardo. Però què hi fa, si encare que sigui cursi l'amor, sempre es amor, y per esserho no es may ridícul?

Sent extraordinariament los dies tristos, quan está núvol, canta més que may, allarga les notes, fentho tot més lent, més cansoner, se coneix que l'agafa la tristesa y no sab com ferho per espantarla; y reconeix a n'ell. Y es un fadich tenirla de sentir tot lo sant dia.

Es un cas d'estudi la meva vehina. Avuy m'ha vingut a veure en Jordi, un amich meu una mica esvalotat, y a l'entrar m'ha dit:

—Demé també plourá. Tu ho deus saber sempre quan ha de ploure.

—Per què?

—Perque veig que tens una vehina tortuga; ara l'he trobada ab les mans a les butxaques del devantal. Per això sé que demá plourá.

—No te'n riguis...

Hem parlat d'altres coses, y hem sortit de casa plegats. A l'escala hem sentit que cantaven allò del *Rey que rabió*:

Yo que siempre de los hombres me rei...

En Jordi m'ha preguntat:

—Qui es que cantar?

—La geperuda que has trobat.

—Aquesta? ¡Ah, ah! ¡Se pot ben riure dels homes!...

... Ja ho he dit al principi; fa molta llástima la Marieta.

F. GIRBAL JAUME.

Comentaris

La nostra provincia está deixada de la mà del rey Herodes. N'hi han d'ignoscents; a grapats y a colles se'n van cap a Barcelona (tot renegant de la madrastra) a cercar candidats anti-solidaris.

«Aquí veniu a cercarne?» los preguntan los conspicuos de la capital. «Precisament nosaltres pensavam lo mateix. Voliam venir a veurer si se'n deixavau algun disposat al sacrifici.»

En vista d'això, la gent se'n torna la qua entre les comes tot resant pare-nostres a Santa Rita, a fi de que vingua, lo diumenge vinent, la victoria sospirada y allavors... Oh! allavors! Qui ho sab si se'n trobaran, qui ho sab...

Com si ho veyam que demanaran reomenja, pagant s'entèn.

En Sol y Ortega sembla que es un candidat probable. Quatre soldats y un cabo intentan fer la seva presentació. Tot será que ell ho permeti.

Si fós tan fàcil sortir diputat com fer cartes, es ben segur que acceptaria, però, *amigo*, es molt diferent, massa diferent y embarcantse en barcos que fan aigües, se naufraga.

Heraldo de Tarragona publica la gran candidatura conservadora. Fa tremolar la forsa terrible que representa. Un per Tortosa y dos per Gandesa!

Are sí que podriem dir que *gran puñado son tres moscas*.

Y, ben mirat, no ho sabem bé del cert si són tres o dos o cap, perque'l primer de la candidatura conservadora de *Gandesa-Falset*, en Freixa, no se sab a punt fixe lo que es y casi que'l podriem classificar com un conservador de Mariano y en quant a l'altre, l'etern cacich de Gandesa, en Monteverde, tampoch sabem lo que es.

Salvats los respectes deguts, nos sembla que's una mena de gat, perque ell sempre cau de quatre potes; això, naturalment, en lo bon sentit de la paraula. Mani qui vulgui, ell sempre mana. Ja'l saludem com un dels futurs presidents de la Diputació, perque, acostumat a ser número 1, també ho será aquí, car respecte al seu triomf, lo considerem com indubtable. Coneix aquell tinglado com ningú y l'home que ha sapigut fer guanyar a tants, sabrá treballar per ell com cap.

Lo qui sentiriam que no sortís es en Freixa; ja hi está tan acostumat, que fóra una desgracia que'l derrotessin y sobretot, que no es home gens pretensions. Total, aspira a la reelecció per primera vegada y ja's pot suportar. N'hi han que fa quaranta anys que'n són y encare volen tornarhi.

Es una llástima que la Solidaritat no

hagi pogut fer fruit per la banda de Gandesa. Ab una mica de bona voluntat que hi hagués hagut, era cosa feta. Dos republicans y dos carlins o quant menys un de cada mena y'l candidat de la Càmera de Falset hauria sortit, donant l'escombrada per sempre més al districte, que s'hauria vist deslliurat del jou que l'aterra.

Y les conseqüències eran ben fruitoses perquè pels diputats a Corts hauria passat tres quartos del mateix. Cap districte's troba en mellors condicions que aquell per nomenarse candidats propis. Ja seria hora que se'n comensessin a adonar que això de pertanyer a un districte cunero vesteix poch.

L'altre dia, llegint una noticia, nos varem fer un panxó de riurer.

Deya un corresponsal, un guasón, ben segur, que'l govern, en vista de que en Barcelona no presentaba candidatus, estava decidit a que's respectés lo dret de tothom.

Hombre! Hombre! Es a dir que si ell n'hagués presentat... No creyem que aquesta sigués l'idea del ministre, però, de vegades, hi han corresponsals que comprometen.

A n'aquestes hores, la lluita està empenyada y goig dona de llegir los diaris de la banda de Barcelona. Per tot arrèu brolla l'entusiasme y Catalunya fa feyna profitosa.

Per la nostra banda, l'indiferencia continua, per més que per tot arrèu n'hi han d'espurnetes, però procedeixen de foguerades poch intenses encare.

L'eczemple y més que tot l'èczit serà'l mellor element pera que aquestos fochs, quin caliu no escalfa prou, pugun de grau y acabin per cremar tot lo caduch y revellantich que aquí priva. No'ns desesperem que ja vindrà; l'ona avansa y, forsosament, té de netejarho tot, vulgues no vulgues.

Es la marxa de l'humanitat que aixis ho vol y aixis serà.

L'Ajuntament ha fet un viatge a Puigpelat. Molt es de temer que no dongui altre resultat que un àpat més afegit als molts que'ls nostres regidors han anat a ferse petar sense conseqüències profitoses. Sortiran los projectes a grapat y res més y com més coses vulguin fer, pitjor.

A nosaltres nos sembla que's comensan les coses al revés. Ells se'n van al cap y potsen aniria mellor que se'n anessin a la qua. Ja'n poden fer venir d'aigua si aquesta, a l'arribar a les canonades, desapareix; com més n'hi entrarà, pitjor.

Això es volguer pujar un pis a una casa sense fonaments. Que comensin per canviar la tuberia y aixis, probablement, podran aprofitar l'aigua. Després, les obres de la mina que per dolenta que sia sempre serà mellor que'ls canons foradats per tot arrèu que hi han pels carrers.

Com està això de la glossopeda?

Un diari local, no recordem quin, deya que la Junta municipal de sanitat se reunia para tratar de la enfermedad reinante.

Suposèm que's tracta de la glossopeda y això nos ha deixat molt intranquils. Com que'l diari no diu res més, havèm volgut suposar que la glossopeda s'havia empassat y que are la patian ja algunes persones. Per més que havèm procurat inquirir lo que hi havia de cert, no n'havèm pogut treure l'aigua clara, a no ser que l'antisolidarisme hagués prè's aquesta forma impensada.

A voltes se donan casos raris de vicios y de virtudes.

En Salvador Canals ha parlat! Y ha parlat de la Solidaritat!

Ha fet una mena de dissecció d'aquesta cosa que treu de pollaguera als cacichs y caciquets de totes les encontrades. Per ell, com si semblés que li anés bé a Barcelona, però a fóra, no. A Barcelona, la Soli-

daritat es fins conservadora, y a fóra, es la resultant d'un munt de factors increibles, plausibles, etz, etz. Aquesta manera diferent de considerar la Solidaritat segons la situació topogràfica nos ha fet somriurer; nos ha semblat com si volgués dir que ell l'admetia tot arrèu menys a Valls.

Naturalment; com que es a Valls ahont li fa nosa. Allà, la gent s'han ficat al cap de treuresel del demunt y això, no li va. Justicia, pero no por mi casa.

A qui ha posat en un membrete es al cardenal de Barcelona, al qui fa parlar de Solidaritat sense que ell ne tingüés ganes. Are veurèm que contestarà'l senyor bisbe Casañas que, segurament, dirà para sus adentros: «Valia més haver callat».

NOVES

Les eleccions de diputats provincials que tenen lloch demà, seran a no dubtarho un aconteixement de gran trascendencia en l'istoria del desvetllament de Catalunya. L'entusiasme y decisió ab que's lluitarà en les provincies de Barcelona y Girona, donarà, n'estèm ben segurs, lo triomf moral y material a la Solidaritat Catalana, a n'aquesta gran conjunció de forces que tant de bé ha fet y farà a la nostra terra.

No cal que expressèm lo nostre fervent desitj de que totes les candidatures de Solidaritat obtinguin un èczit sorollós, perquè no entenem hi puga haver cap català que no ho ansii. Però triomfadora o vensuda, cal que la Solidaritat persisteixi y perduri: ho reclama'l nostre bon nom, lo present de la Patria y'l pervenir dels nostres fills; ho eczigeix la salvació de Catalunya que s'ha d'imposar en una o altra forma en los destins d'Espanya, si no's vol que prompte, desapareguem del mapa com a colectivitat independenta.

Per això, avuy que comensa de fet a actuar la Solidaritat, es tant veement lo nostre desitj de triomf. Ell despertarà moltes conciències adormides, farà naixer l'entusiasme en los cors més freds, assenyalarà'l camí del dever als qui per recels y desconfianses injustificades se reatreuen de la present lluita. Y es clar, lo que ha quedat reduit ara a uns quants districtes, s'escamparà, potser ja en les properes eleccions generals, a totes les encontrades de Catalunya.

Mes, si per dissort, la Solidaritat no triomfés, tampoch hi hauria motiu pera desanimarse. Lo renaixement dels pobles, la seva vida futura no pot dependir d'una ni de dues ni de cent eleccions. Es una feyna treballosa en la que s'avansa poch a poch però ab fermesa, sense recular un pas.

Los elements que l'han constituïda la Solidaritat, republicans, carlins, catalanistas, son gent acostumada al sacrifici. Per'ells un contratemps no fa més que reformarlos en llurs respectives conviccions, y molt més ara que obran ab plena conciencia, sabent que per damunt de tot hi ha l'interès de Catalunya que s'ha de salvar pesi a qui pesi, de grat o per forsa.

Saludem, donchs, als lluitadors Vencedors o vensuts, són los nostres germans, són l'encarnació de la Catalunya renaixenta, en ells tenim depositada tota la nostra confiança.

Ahir deixà d'existir, victima de la greu malaltia que fa temps minava son còs, don Francesch Bofarull, respectable pare de nostre estimadíssim amic y col·laborador Mn. Jaume, qui en aquests moments y ab tant trist motiu, està rebent probes ben eloqüentes de general apreci y simpatia.

De tot cor s'associa aquesta Redacció al dolor de la familia Bofarull, que no dubtèm ha de trobar en sa fervent religiositat l'únich bàlsem que pot consolar, ja que may curar, semblants ferides.

Convalecències.—Ovi Lecitina Glol.

Demà, a dos quarts de quatre de la tarde, donarà una conferencia sobre un tema d'actualitat al Círcol de la Joventut carlista d'aquesta capital, lo ferm propagandista solidari don Francisco de P. Gambús.

—Neurastenies.—Neurostodogeno Sugrañes.

ESPECTACLES

TEATRE PRINCIPAL

Atenèu de Tarragona

Funció pera demà diumenge

NIT. —Gran solemnitat artística s'anuncia ab la despedida de l'eminent y popular tenor En Manuel Utor y'l debut de l'eminent tiple dramàtic Srta. Mercè Ranz.

L'òpera escullida és l'hermosa composició en quatre actes de l'inmortal mestre Meyerbeer, nomenada «L'Africana» y a la que també hi pendrà part la simpàtica y notable tiple Srta. Isabel Marquet.

Després hi haurà un gran concert per la jove y notable Arpista (primer premi del Real Conservatori de Madrid), senyoreta Pilar Ranz, qui ecxecutarà les següents composicions:

- 1.ª «La Danza de las Sílfides» y
- 2.ª «La Endeinaire», les dugues de Gachefrac.

A les nou en punt.

Entrada general o'55 pta.

TIP. DE FRANCESCH SUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9

CLÍNICA Y CONSULTORI

PERA LES ENFERMETATS DE LA DONA

Vies urinaries, Cirurgia operatoria y parts

BAIX LA DIRECCIÓ DEL

DOCTOR RABADA

Ex-intern de l'Hospital de la Santa Creu, ex-ajudant

de la Policlínica del Doctor Fargas

y Metge de les Cases de Socors de Barcelona.

Consulta: De 10 a 12 y de 5 a 7.—Pera obrers, de 7 y mitja a 8 y mitja nit.—Pera'ls pobres, franca, los dilluns, dimecres y dissaptes de 12 y mitja a 1 y mitja.

Rambla de Castelar, 31, principal

Emulsió NADAL Mellor que Scott y similars: Unica ab 80 per 100 oli bacallà tot assimilable. Usant oli sol, se tolera mal y perd vies intestinals. Reconstituyent nens, adults, vells; consunció, convalecències, clorossis, embaràs, lactancia, tos, tisis, escrófuls, raquitismes, anèmia. Certifican eminents doctors Col·legis Metges y Farmacèutichs.

MEDALLA DE PLATA

Xarop Hipofosfats NADAL Tònic reconstituyent, estimulant. Hipofosfats cal, estricnina, ferro, manganès, quinina, sosa, cuasina, neurostina (fósforo orgànich), format sosa.—Anèmia cerebral, enfermetats medulars, astenia muscular, activa digestia, deté caducitat orgànica.

MEDALLA DE PLATA

Glimina NADAL Antidiabètic infalible de «Limas de mar». Demaneu literatura.

Major, 14.—TARRAGONA

Senyors Propietaris

Si desitjèu planter d'ametllers empeltats ja, de les mellors classes y de prèus molt econòmichs procedents de la provincia de Lleyda, dirigiu-se al Sr. Joseph Illa, Comte de Rius, n.º 11, 1.er

Tallers d'Arts Sumptuaries

DE

FRANCISCO CASANOVAS

SUCCESSOR DE FÉLIX RIBAS

Carretera de Castelló.—TARRAGONA

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupuestos detallats de les obres que ho requereixin.

Donya Carme Figuerola

VIUDA DE PERPIÑA

ESPECIALISTA EN PARTS

Ex-alumna de l'Hospital de Santa Creu, de Barcelona, ab dos anys de pràctica en dit benèfich establiment, ofereix sos serveys.

Rambla de Sant Joan, 56, entressol

TAQUIGRAFÍA

S'obrirà un curs lo dia 2 de Janer pròxim.

Mensualitat, 5 pessetes. Direcció, Armada, 3, 2, 2.^a

Llissóns alternades, de set a vuit de la nit. Classificació d'alumnes: los menors de 16 anys, los dilluns, dimecres y diyendres. los demés, dimars, dijous y dissaptes.

Als tres mesos, pràcticas de velocitat.

Per l'inscripció, dirigir-se de paraula o breu escrit a D. Lluís Aris.

TARJETAS DE VISITA

Impremta Sugrañes

LÍNIA REGULAR DE GRANS VAPORS

IBARRA Y C.ª S. en C.

SEVILLA

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almería, Málaga, Cádiz, Sevilla, Huelva, Vigo, Villagarcía, Carril, Coruña, Ferrol, Gijón, Santander, Bilbao, Sant Sebastiá, Pasajes, Bayonne, Burdeos y Nantes.

Servey rápit eventual pera'l Nort d'Espanya, ab escala en los ports de Valencia, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Coruña y Santander.

S'expedeixen coneixements directes pera Ayamonte, ab trasbord en Huelva als vapors **La Activa**.

S'admet càrrega y passatgers a preus reduits.

Sortirà d'aquest port lo próxim dijous lo magnífich vapor espanyol

CABO PALOS

de 1230 tonelades, admetent càrrega y passatgers pera'ls ports nomenats.

Son cons.ºnari D. MARIAN PERES.

NEURASTENIES

clorosis,

debilitat general,

anemia

se curen radicalment ab l'ús del

NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES

EN TOTES LES FARMACIES

Sastrería y Camisería d'en

VICENS BRELL

NOVETATS de la temporada d'hivern en Sastrería, Camisería y Corbateria.

DEPÓSIT d'ornaments religiosos dels **Fills de Miquel Gusí**, de Barcelona.

DEPÓSIT de l'acreditada sombreria de la casa **L. Trinet**. Especialitat en los de teula y copa.

Se confeccionen tota mena de trajos y pesses pera senyors eclesiástichs.

Comte de Rius, 23 y Rambla de Sant Joan, 57

DR. SASTRE Y MARQUÉS

HOSPITAL, 109.—BARCELONA

Pastilles calmants de la tos del Dr. Sastre y Marqués.

Vi d'ostres del Dr. Sastre y Marqués, lo mellor dels tònichs.

Sucre vermífuch del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey pera espulsar los cuchs.

Essencia febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febres.

Denticina del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.

Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest, preciós remey s'eviten totes sas malalties.

Para tenyir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués.

Casa especial en Axarops medicinals dosificats

AYGUA NAF SERRA

EXCELSEER

En Llanas ven uns paraigüas

de semi-seda y cutó,

de color inalterable

y teixit tantíssim ho,

que resisteix tota próba

al devall d'un canaló.

Además, també té uns vanos

ab pintats tan rebóns,

que ni Rafel ni Murillo

los podrian fer melló,

aproposit per regalos;

causan gran admiració.

Trobaran també sombrillas

y un gran assortit de bastóns,

parassols de totes menas

que són molt barato y bons.

Mellor dit: no hi ha cap casa

en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos.

Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibrería

y Centre de suscripcions de D. Sadurn Ginesta.

Preus de suscripció

Tarragona, trimestre..... 1'50 pta.

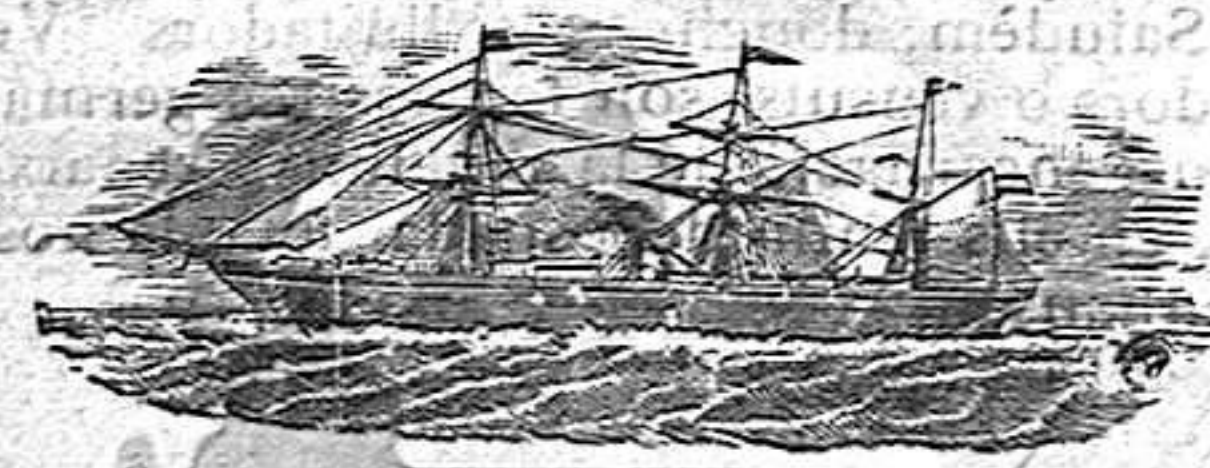
Fora..... 1'50 »

Extranger..... 2'00 »

Número d'avuy..... 0'15 »

De venda en lo local de l'«Associació Catalanista», carrer de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada Llibrería.

Anuncis a preus reduits

Serveys de la Companyia Transatlántica

Línia de Cuba y Méxich.—Lo día 17 de Febrer sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y'l 21 de Coruña lo vapor

ALFONSO XIII

directament pera Habana y Veracruz. Admet passatge y càrrega pera Costafirme y Pacífich ab trasbord a Habana al vapor de la línia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Línia de Nova-York, Cuba y Méxich.—Lo día 24 de Febrer sortirà de Barcelona, l' 26 de Málaga y'l 28 de Cádiz, lo vapor

BUENOS AIRES

directament pera Nova York, Habana y Vera Cruz. Combinacions pera distints punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo. També admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Habana.

Línia de Venezuela-Colombia.—Lo día 11 de Mars sortirà de Barcelona, lo 13 de Málaga y'l 15 de Cádiz, lo vapor

MANUEL CALVO

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma está elaborada ab la flor tendre, fresca y escullida del taronger agre y's vend en botellas de 1/4 de litre al preu d'una peseta.

A l'engros importants descomptes. Farmacia y laborator de A. Serra.—Reus

A la menuda: Farmacia del Centre.—Tarragona.—Demagar AYGUA NAF SERRA

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, d'ahont surtén lo 12 de cada mes pera Sabaniilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guayra, admetent passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combina pel ferrocarril de Panamá ab las companyas de navegació del Pacífic, pera quals ports admet passatge y càrrega ab bitllets y coneixements directes. Combinació pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico. S'admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També carrega pera Maracaibo, Coro, Carupano y Camaná ab trasbord a Puerto-Cabello y pera Trinitat, ab trasbord a Curaçao.

Línia de Filipinas.—Lo día 2 de Mars sortirà de Barcelona, havent fet las escalas intermitjas, lo vapor

ALICANTE

directament pera Génova, Port-Said, Suez, Colombo, Singaporé y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Àfrica, de l'India, Java, Sumatra, China, Japó y Australia.

Línia de Buenos Aires.—Lo día 3 de Mars sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y'l 7 de Cádiz, lo vapor

P. DE SATRUSTEGUI

directament pera Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

Línia de Canarias.—Lo 17 sortirà de Barcelona, l' 18 de Valencia, lo 19 de Alacant y'l 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVEVERDE

directament pera Tànger, Casablanca, Mazagán, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa Cruz de Tenerife pera empendrer lo viatge de retorn, fent las escalas de Las Palmas, Cádiz, Alacant, Valencia y Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Lo día 25 de Mars sortirà de Barcelona y'l 30 de Cádiz, lo vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Poo, ab escalas a Casablanca, Mazagán y altres ports de la costa Occidental d'Àfrica y Golf de Guinea.

Línia de Tànger.—Sortidas de Cádiz: dijluns, dimecrés y divendrés. Sortidas de Tànger: dimars, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admeten càrrega en las condicions més favorables y passatgers, a quins la Companyia dona allotjament molt còmodo y tracte esmerat, com l'acreditat en son dilatat servey. Rebaixas a familias. Preus convencionals pera camarots de luxo. Rebaixas pera passatgers d'anada y tornada. També s'admet càrrega y s'expenen passatges pera tots los ports del món servits per líneas regulars. La empresa pot assegurar las mercaderías que s'embarquin en los seus vapors.

AVIS IMPORTANT.—Rebaixa en los nòlits d'exportació.—La Companyia fa rebaixas de 30 per 100 en los nòlits de determinats articles, ab arreglo a lo establert en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Comers y Obras Públicas de 14 Abril de 1904, publicada a la Gaceta del día 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció que d'aquests serveys té establerta la Companyia, s'encarrega de treballar a Ultramar los Mostruaris que li siguin entregats y de la colocació dels articles, qual venda, com ensaj, desitgin fer los Exportadors.

Pera més informes dirigirse a son agent

D. EMILI BORRÁS